

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 24. travnja 2013.

[Video](#)

Posljednji sud

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Vjeronanju ispovijedamo da će Isus "i opet doći u slavi suditi žive i mrtve". Ljudska povijest započinje stvaranjem muškarca i žene na Božju sliku i priliku a završava Kristovim posljednjim sudom. Često se zaborave ta dva pola povijesti, a na osobit način vjera u Kristov ponovni dolazak i posljednji sud ponekad nije tako jasna i čvrsta u srcu kršćana. Isus se tijekom javnog života često zaustavljao na stvarnosti svoga posljednjeg dolaska. Svoje ću današnje razmišljanje posvetiti trima evanđeoskim tekstovima koji nam pomažu ući u to otajstvo: riječ je o tekstovima o deset djevica, talentima i posljednjem sudu. Sva tri su dio Isusova govora o svršetku vremena, a nalaze se u Matejevom Evanđelju.

Najprije podsjetimo da je svojim uzašašćem Sin Božji ponio Ocu naše čovječstvo koje je na sebe preuzeo i želi privući sve sebi, pozvati čitav svijet da ga Bog primi raširenih ruku, da bi, na kraju povijesti, čitava stvarnost bila predana Ocu. Postoji, međutim, ovo "međuvrijeme" između prvog i posljednjeg Kristova dolaska, a to je upravo ovo vrijeme u kojem mi živimo. U taj je kontekst smještena prispodoba o deset djevica (usp. *Mt 25, 1-13*). Riječ je o deset djevojaka koje čekaju Zaručnikov dolazak, ali ovaj kasni i one pozaspaše. Na iznenadnu vijest da Zaručnik dolazi sve se pripremaju da ga dočekaju, ali dok pet od njih, mudrih, imaju ulja za svoje svjetiljke, ostale, lude, ostaju s ugašenim svjetiljkama jer ga nemaju; i dok ga čekaju Zaručnik dolazi i ludim djevicama se zatvaraju vrata koja vode na svadbenu svečanost. Uporno kucaju, no sada je već kasno, Zaručnik odgovara: ne poznam vas. Zaručnik je Gospodin, a vrijeme očekivanja njegova dolaska je vrijeme koje nam On daruje, s milosrđem i strpljivošću, prije svoga konačnog dolaska, vrijeme budnosti;

vrijeme u kojem moramo svjetiljke vjere, nade i ljubavi držati upaljene, u kojem treba otvoriti srce dobru, ljepoti i istini; vrijeme koje treba živjeti po Božjoj volji, jer ne znamo ni dana ni časa Kristova ponovnog dolaska. Od nas se traži da budemo spremni na susret - spremni na susret, na jedan lijep susret, susret s Isusom -, a to znači da moramo znati vidjeti znakove njegove prisutnosti, održati živom svoju vjeru, s molitvom, sakramentima, biti budni da se ne bi uspavali, da ne bi zaboravili Boga. Život uspavanih kršćana je žalostan život, to nije sretan život. Kršćanin mora biti sretan, to je Isusova radost. Nemojmo se uspavati!

Druga prispodoba, o talentima, potiče nas na razmišljanje o odnosu između onoga kako koristimo darove koje smo primili od Boga i njegova ponovnog dolaska, kada će nas pitati kako smo ih koristili (usp. *Mt 25, 14-30*). Poznajemo dobro tu prispodobu: prije polaska na put gospodar predaje svakom od slugu nekoliko talenata, da se njima dobro služe tijekom njegova izbjivanja. Prvome daje pet, drugome dva a trećem jedan. Za vrijeme njegove odsutnosti, prva dvojica su umnožili svoje talente – drevna novčana jedinica -, dok je treći radije svoj zakopao u zemlju i vratio ga netaknuta gospodar. Po povratku, gospodar prosuđuje njihov postupak: prvu dvojicu pohvaljuje zbog učinjenog, ali trećeg izbacuje van u tamu, jer je primljeno zbog straha držao u skrovitosti, zatvorivši se u samoga sebe. Vjernik koji se zatvara u samoga sebe, koji skriva sve ono što mu je Gospodin dao je kršćanin... nije uopće kršćanin! To je kršćanin koji ne zahvaljuje Bogu za sve ono što mu je darovao! To nam kazuje da je očekivanje Gospodinova ponovnog dolaska vrijeme djelovanja – mi smo u vremenu djelovanja –, vrijeme u kojem se treba iskoristiti Božje darove ne za sebe same, već za njega, za Crkvu, za druge, vrijeme u kojem treba neprestano nastojati da se dobro umnoži u svijetu. A osobito danas, u ovom kriznom razdoblju, važno je ne zatvoriti se u sebe i ne zakopati vlastiti talent, već se otvoriti, biti solidarni, biti pozorni prema drugom. Danas je na trgu mnogo mladih. Vas, koji ste na početku životnog puta, pitam: jeste li razmišljali o talentima koje vam je Bog dao? Jeste li mislili na to kako ih staviti u službu drugih? Ne zakopavajte talente! Gajite velike ideale, one ideale koji vas čine plemenitima i velikodušnima, one ideale služenja koji će umnožiti vaše talente. Život nam nije dan da ga ljubomorno čuvamo za same sebe, već nam je dan da ga darujemo. Dragi mladi, imajte veliko srce! Ne bojte se sanjati velike stvari!

Na kraju, nekoliko riječi o ulomku o posljednjem sudu u kojem je opisan Gospodinov drugi dolazak, kada će suditi sva ljudska bića, žive i mrtve (usp. *Mt 25, 31-46*). Evanđelist koristi sliku pastira koji dijeli ovce od jaraca. S desne postavlja one koji su djelovali po Božjoj volji, pomažući bližnjega koji je gladan, žedan, stranac, gol, bolestan, u tamnici – rekao sam "stranac", u mislima su mi mnogi stranci koji su ovdje u Rimskoj biskupiji: što ćemo učiniti za njih? – i tako slijedili samoga Gospodina; dok na lijevu postavlja one koji nisu pomagali bližnjega. To nam govori da će nas Bog suditi prema ljubavi, prema tome kako smo ga ljubili u našoj braći, osobito najslabijima i onima koji su u najvećoj potrebi. Sigurno da moramo uvijek imati pred očima da smo opravdani, da smo spašeni po milosti, po besplatnom činu Božje ljubavi koja nam uvijek prethodi; sami ne možemo ništa učiniti. Vjera je prije svega dar. Ali da bi donijela plodove, Božja milost traži uvijek našu otvorenost njemu, naš slobodan i konkretan odgovor. Krist dolazi da nam donese milosrđe

Boga koji spašava. Od nas se traži da se uzdamo u nj, da odgovorimo na dar njegove ljubavi dobrim životom, kojeg čine djela nadahnuta vjerom i ljubavlju.

Draga braćo i sestre, misao na posljednji sud nikada nas ne smije uplašiti; naprotiv, potiče nas da bolje živimo sadašnjost. Bog nam s milosrđem i strpljivošću daje ovo vrijeme da naučimo svakoga dana prepoznavati ga u u siromašnima i malenima, da se trudimo oko dobra i da budemo budni u molitvi i ljubavi. Prepoznao nas Gospodin na završetku našega života i povijesti kao dobre i vjerne sluge! Hvala!

PAPIN APEL

Otmica grčko-pravoslavnog i sirske-pravoslavnog mitropolite u Aleppu, o čijem puštanju na slobodu postoje proturječne vijesti, još je jedan znak tragične situacije kroz koju prolazi dragi sirijski narod, gdje nasilje i oružja i dalje siju smrt i patnju. Dok se spominjem u molitvi dvojice biskupa, da se što prije vrate u svoje zajednice, molim Boga da prosvijetli srca i ponavljam hitni poziv kojeg sam uputio na Uskrs da krvoprolíće prestane, da se pruži potrebna humanitarna pomoć stanovništvu i što prije pronađe političko rješenje krize.